

# Knjiga proroka Daniela - broj pedeset i jedan

*Palmoni: Razotkrivanje Gospodara vremena i jezika u Danielu i Otkrivenju*

Jeff Pippenger

2024-01-15

Onaj „neki svetac koji govoraše“ u osmom poglavlju Danielove knjige, u recima trinaestom i četrnaestom, jest Krist kao Palmoni. U knjizi Otkrivenja Krist je označen kao Alfa i Omega, što ga, među ostalim divnim istinama, prepoznaje kao čudesnoga Lingvista, a zajedno knjige Daniela i Otkrivenja predstavljaju Krista kao Gospodara vremena i jezika. Nadilazi ljudsku sposobnost razumjeti značenje i dubinu onoga što znači da Krist, kao Palmoni (Brojitelj tajni), uvodi taj atribut svojega karaktera u dva retka koji uspostavljaju središnji stup adventizma, ali tajne koje Brojitelj tajni odluči otkriti naša su odgovornost prepoznati i braniti.

Skrivene stvari pripadaju Gospodu, Bogu našem; a ono što je objavljeno pripada nama i našoj djeci do vijeka, da bismo vršili sve riječi ovoga zakona. Ponovljeni zakon 29,29.

Tajna koja je otkrivena jest da je Brojitelj tajni (Palmoni) onaj „jedan svetac koji govoraše“, te je u dva retka u kojima se On objavljuje prepoznat središnji stup adventizma. U ta dva retka Čudesni Brojitelj prepoznaje „umnoženje znanja“ koje je On, kao Lav iz plemena Judina, otpočeo 1798. godine. U ta dva retka dragulji iz Millerova sna, koji predstavljaju „umnoženje znanja“, bili su, po vodstvu Palmonijeve ruke, objavljeni na dvije Habakukove ploče.

Tada začuh jednoga sveca gdje govori; i drugi svetac reče onomu određenom svecu koji je govorio: Dokle će trajati viđenje o svagdanjoj žrtvi i o prijestupu pustoši, da se i Svetište i vojska predaju gaženju? A on mi reče: Do dvije tisuće i tri stotine dana; tada će Svetište biti očišćeno. Daniel 8,13.14.

Nakon što je Daniel primio proročku viziju kraljevstava biblijskog proroštva, a zatim čuo nebeski razgovor u recima trinaest i četrnaest, nastojao je razumjeti „viđenje“.

I dogodilo se, kad sam ja, Daniel, vidio viđenje i tražio njegovo značenje, gle, stade preda mnom netko koji bijaše nalik čovjeku. I začuh čovječji glas između obala Ulaja, koji povika i reče: Gabriele, učini da ovaj čovjek razumije viđenje. Daniel 8,15.16.

„Viđenje“ koje Daniel nastoji razumjeti jest viđenje „chazon“, ali viđenje „mareh“ ono je koje je Gabrielu rečeno da Danielu učini razumljivim. Svaka činjenica ima svoje značenje, i ako se ta činjenica propusti, ustroj i naum odlomka u biti su razoreni. U petnaestom retku, kada Daniel nastoji razumjeti viđenje „chazon“, „mareh“ je skriven, ali ipak predstavljen, jer se uz „obličje čovjeka“ (Gabriel) hebrejska riječ „mareh“ prevodi kao „obličje“. U petnaestom retku zastupljene su obje riječi koje su prevedene kao „viđenje“. Daniel u petnaestom retku nastoji razumjeti „chazon“, ali Palmoni u šesnaestom retku zapovijeda Gabrielu da Danielu učini razumljivim „mareh“. Ustroj tih dvaju redaka namjeran je te naglašava povezanost i razliku između te dvije riječi.

Palmoni je taj koji zapovijeda Gabrielu da Danielu dade razumjeti „mareh“, jer Onaj koji zapovijeda Gabrielu jest Onaj koji stoji nad vodom, a Gabriel je čuo Njegov glas, „glas čovječji između obala Ulaja“. Rijeka Ulaj teče između obala, a Krist je Taj koji u Svetome pismu stoji nad vodom. Uz tu činjenicu stoji i činjenica da je Krist, kao arkanđeo, Taj koji zapovijeda anđelima. Glas između obala jest glas „onoga nekog sveca“ iz trinaestoga retka, i Njegova je riječ ta koja zapovijeda Gabrielu da Danielu dade razumjeti viđenje „mareh“. U dvanaestom poglavlju Daniela Krist se ponovno nalazi između obala rijeke. U dvanaestom je poglavlju odjeven u lan i kune se Onim koji živi dovijeka.

A ti, Daniele, zatvori ove riječi i zapečati knjigu do vremena svršetka: mnogi će tumarati amo-tamo, i znanje će se umnožiti. Tada ja, Daniel, pogledah, i gle, stajahu druga dvojica, jedan s ove strane obale rijeke, a drugi s one strane obale rijeke. I jedan reče čovjeku odjevenu u lan, koji bijaše nad vodama rijeke: Dokle će trajati svršetak ovih čudesa? I čuh čovjeka odjevena u lan, koji bijaše nad vodama rijeke, kada podiže svoju desnicu i svoju ljevicu prema nebu te se zakle Onim koji živi dovijeka da će to biti za vrijeme, vremena i po vremena; i kada dovrši raspršiti moć svetoga naroda, sve će se ovo svršiti. Daniel 12:4–7.

Čovjek koji bijaše „obučen u lanene haljine, koji bijaše nad vodama rijeke“, „podigne svoju desnicu i svoju ljevicu prema nebu i zakle se Onim koji živi dovijeka“, i On je isti onaj Čovjek koji je u osmom poglavlju zapovjedio Gabrielu. U desetom poglavlju Otkrivenja Krist također podigne svoju ruku i zakle se Onim koji živi dovijeka, ali ondje stoji i na vodi i na zemlji.

I anđeo kojega vidjeh gdje stoji na moru i na zemlji podigne svoju ruku k nebu, I zakle se Onim koji živi u vijeke vjekova, koji je stvorio nebo i što je u njemu, i zemlju i što je na njoj, i more i što je u njemu, da vremena više neće biti. Otkrivenje 10:5, 6.

Moćni anđeo iz desetoga poglavlja Otkrivenja jest Palmoni, koji je govorio Gabrielu između obala rijeke u osmom poglavlju i naznačio kada će nastupiti „svršetak“ „čudesa“ u dvanaestom poglavlju. U desetom poglavlju Otkrivenja On je onaj koji je riknuo kao „lav“, jer je ondje prikazan kao Lav iz plemena Judina.

I jedan od starješina reče mi: Ne plači! Evo, Lav iz plemena Judina, Korijen Davidov, pobijedio je da otvori knjigu i da razriješi njezinih sedam pečata. I pogledah, i gle: posred prijestolja i četiriju bića, i posred starješina, stajao je Janje kao zaklano, koje ima sedam rogova i sedam očiju, a to su sedam Duhova Božjih poslanih po svoj zemlji. I ono dođe i uze knjigu iz desnice Onoga koji sjedi na prijestolju. Otkrivenje 5:5–7.

Kao Lav iz plemena Judina, Krist je Janje koje je nadvladalo da otvori knjigu zapečaćenu sa sedam pečata. Bilo da hoda po vodi u knjizi proroka Daniela, ili da jednom nogom stoji na moru, a drugom na zemlji u Otkrivenju, svaki od tih proročkih prikaza povezan je s proročkim vremenom. I kao Lav iz plemena Judina, Krist i zapečaćuje i otpčaćuje svoju Riječ. Kao što je zapečatio knjigu proroka Daniela, tako je također zapečatio i sedam gromova u desetom poglavlju Otkrivenja.

„Moćni anđeo koji je poučavao Ivana nije bio nitko drugi doli Isus Krist. To što je postavio svoju desnu nogu na more, a lijevu na kopno, pokazuje ulogu koju obavlja u završnim

prizorima velike borbe sa Sotonom. Taj položaj označuje njegovu vrhovnu silu i vlast nad cijelom zemljom. Borba je iz naraštaja u naraštaj postajala sve snažnija i odlučnija, i tako će se nastaviti sve do završnih prizora, kada će vješto djelovanje sila tame dosegnuti svoj vrhunac. Sotona će, ujedinjen sa zlim ljudima, zavesti sav svijet i crkve koje ne primaju ljubav prema istini. Ali moćni anđeo zahtijeva pozornost. On više snažnim glasom. On treba pokazati silu i vlast svojega glasa onima koji su se udružili sa Sotonom da bi se protivili istini.”

„Nakon što je ovih sedam gromova izreklo svoje glasove, Ivanu dolazi nalog, kao i Danielu u vezi s knjižicom: ‘Zapečati ono što su izrekli sedam gromova.’ To se odnosi na buduće događaje koji će biti objavljeni svojim redom. Daniel će stajati u svojem dijelu na svršetku dana. Ivan vidi knjižicu otpečaćenu. Tada Danielova proročanstva imaju svoje pravo mjesto u porukama prvoga, drugoga i trećega anđela koje se imaju objaviti svijetu. Otpečaćenje knjižice bilo je poruka u vezi s vremenom.”

„Knjige Daniela i Otkrivenja jedno su. Jedna je proročanstvo, druga otkrivenje; jedna je zapečaćena knjiga, druga otvorena knjiga. Ivan je čuo tajne koje su gromovi izrekli, ali bilo mu je zapovjedbno da ih ne zapisuje. “

„Posebna svjetlost dana Ivanu, koja je bila izražena u sedam gromova, bila je prikaz događaja koji će se zbiti pod porukama prvoga i drugoga anđela.“ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 971.

Krist, predstavljen kao Palmoni, Čovjek u osmom i dvanaestom poglavlju koji je nad vodom, također je i moćni anđeo s knjižicom u svojoj ruci. On je Lav iz plemena Judina koji pečati i otpečaćuje svoju Riječ, i On je onaj koji zapovijeda Gabrielu, jer On je Mihael arkandeo.

Ali Mihael arkandeo, kad se prepirao s đavlom i raspravljao o Mojsijevu tijelu, nije se usudio iznijeti protiv njega pogrdnu optužbu, nego je rekao: Neka te Gospodin ukori. Juda 1,9.

Mihael je Kristovo ime, i to ime označuje da je On zapovjednik ne samo anđela, nego da je također onaj koji ima vlast uskrsavati. Ime Mihael znači: „Tko je kao Bog?“ Kada je Nabukodonozor u peći vidio jednoga nalik Sinu Božjemu s trojicom dostojnih, vidio je Mihaela. A arkandeo Mihael također je knez Božjega naroda, protiv kojega se mali rog poganskoga Rima uzveličao na križu, u ispunjenju Daniela, osmo poglavlje, jedanaesti redak.

Ali pokazat ću ti što je zapisano u knjizi istine; i nema nijednoga koji sa mnom stoji u ovim stvarima osim Mihaela, vašega kneza. Daniel 10:21.

Mihael je taj koji zapovijeda anđelima, koji uskrsava mrtve i koji odlučuje kada završava vrijeme milosti.

“I u ono vrijeme ustat će Mihael, veliki knez koji stoji za sinove tvoga naroda; i nastat će vrijeme nevolje kakve nije bilo otkako postoji narod pa do toga vremena; i u ono će vrijeme tvoj narod biti izbavljen, svaki koji se nađe zapisan u knjizi.’ Kada dođe to vrijeme nevolje, svaki je slučaj odlučan; više nema vremena kušnje, više nema milosti za nepokajane. Pečat živoga Boga nalazi se na Njegovu narodu. Taj mali ostatak, nesposoban obraniti se u smrtonosnom sukobu sa silama zemlje koje su postrojene od zmajevе vojske, čini Boga

svojom obranom. Najviša zemaljska vlast izdala je odredbu da se moraju klanjati zvijeri i primiti njezin žig pod prijetnjom progonstva i smrti. Neka Bog sada pomogne svome narodu, jer što će tada moći učiniti u tako strašnom sukobu bez Njegove pomoći!" Testimonies, svezak 5, 212.

Posljednja tajna koju Lav iz Judina plemena otvara jest Otkrivenje Isusa Krista, a ono uključuje i to da On upravlja naumom i ustrojem svakoga elementa svoje proročke Riječi. Čovjek odjeven u lan koji stoji nad vodama, koji podiže svoju ruku i kune se Onim koji živi do vijeka, i koji kliče kao Lav, što uzrokuje da sedam gromova izgovori svoje glasove, jest Onaj koji zapečaćuje Danielovu knjigu i zapečaćuje sedam gromova iz Otkrivenja. On je Taj koji otvara knjigu zapečaćenu sa sedam pečata, koji ima moć uskrsavati, i koji je veliki Knez koji ustaje i objavljuje svršetak vremena milosti. Kada je Palmoni zapovjedio Gabrielu da Danielu da razumjeti viđenje "mareh", mislio je upravo to.

Nije zapovjedio Gabrielu da Danielu dade razumjeti viđenje „chazon“. Viđenje „chazon“ jest viđenje kraljevstava biblijskog proročanstva u osmom poglavlju Daniela, od prvoga do dvanaestoga retka, a to je ujedno i „viđenje“ na koje se upućuje u trinaestom retku, unutar pitanja o trajanju. „Dokle će trajati viđenje?“ Viđenje „chazon“ tiče se svagdašnje žrtve (poganstva) i prijestupa pustošenja (papinstva), sila koje gaze Svetište i vojsku.

Tada čuh jednoga sveca gdje govori, a drugi svetac reče onomu svecu koji govoraše: Dokle će trajati viđenje o svagdašnjoj žrtvi i o prijestupu pustoši, da se i Svetište i vojska predaju gaženju? Daniel 8:13.

Krista se, kao Palmonija (Divnoga Brojitelja), pita „dokle“ će trajati viđenje „chazon“, a on odgovara: „do dvije tisuće i tri stotine dana; tada će Svetište biti očišćeno.“ Daniel zatim želi razumjeti viđenje „chazon“, koje se odnosi na „svagdašnju žrtvu i prijestup pustoši, da se i Svetište i vojska predaju gaženju.“ No Gabrielu je zapovjedbno da Danielu dade razumjeti viđenje „mareh“. Svaka činjenica ima svoje značenje u Božjoj Riječi. Viđenje „mareh“ jest viđenje večeri i jutara, poistovjećeno u dvadeset i šestom retku.

A viđenje o večeri i jutru koje je izrečeno istinito je; zato zapečati viđenje, jer se odnosi na mnoge dane. Daniel 8,26.

Riječ „viđenje“ spominje se dvaput u tom retku. Prvo upućivanje jest viđenje „mareh“, a drugo je viđenje „chazon“. Viđenje „mareh“ jest viđenje o „večerima i jutrima“. Hebrejski izraz „večeri i jutra“ često se nalazi u Bibliji i uvijek se prevodi kao „večeri i jutra“, kao što je to u dvadeset šestom retku. Jedino mjesto u Bibliji gdje se prevodi drukčije nego kao „večeri i jutra“ jest u četrnaestom retku, gdje je preveden jednostavno kao „dani“. Stvarni hebrejski tekst četrnaestoga retka glasio bi: „Do dvije tisuće i tristo večeri i jutara.“

Stih koji je središnji stup adventizma jedini je stih u Božjoj Riječi u kojem se „večeri i jutra“ izražavaju jednostavno kao „dani“. Svaka činjenica ima svoje značenje, i ako ništa drugo, jasno je da je Palmoni namjerno naglašavao taj stih. Učinio je to tako što je usmjerio umove onih koji su prevodili Bibliju kralja Jakova da tu frazu napišu drukčije nego što je uvijek zapisana u Njegovoj Riječi. Zaključak koji iz te činjenice treba izvesti jest da, kada je Gabrielu rečeno da Danielu

omogući razumjeti viđenje „mareh“, njemu je rečeno da Danielu omogući razumjeti viđenje pojave 1844. godine, a ne viđenje „chazon“ o gaženju Svetišta i vojske.

Viđenje o „večerima i jutrima“ odnosi se na pojavu koja nastupa kada je 22. listopada 1844. započelo čišćenje Svetišta. Viđenje o pojavi od 22. listopada 1844. ne odnosi se na gaženje Svetišta, nego na čišćenje Svetišta. Je li toga datuma postojala proročka pojava?

„Dolazak Krista kao našega velikoga svećenika u Svetinju nad svetinjama, radi očišćenja Svetišta, prikazan u Danielu 8,14; dolazak Sina Čovječjega k Pradrevnome, kako je izneseno u Danielu 7,13; i dolazak Gospodina u Njegov hram, prorečen po Malahiji, opisi su istoga događaja; a to je također predočeno dolaskom zaručnika na svadbu, što je Krist opisao u prisposobi o deset djevica u Mateju 25.“ Velika borba, 426.

Gabrielu je bilo naloženo da Danielu omogući razumjeti proročku pojavu Krista u Njegovu hramu 22. listopada 1844. Iz toga razloga Gabriel je Danielu dao drugo svjedočanstvo za datum 22. listopada 1844., jer je Gabriel vodio svakoga biblijskog pisca koji je zabilježio neki oblik biblijskog načela koje utvrđuje da se istina potvrđuje na svjedočanstvu dvojice. Ako je Gabriel trebao Danielu omogućiti da razumije 22. listopada 1844., bio bi mu potreban drugi svjedok da utvrdi „viđenje pojave“.

Gabriel započinje svoje djelo tako što se najprije obraća Danielovoj želji da razumije viđenje „chazon“, i to tako što utvrđuje da je viđenje „chazon“ ono viđenje koje završava u „vrijeme svršetka“ 1798. godine.

I začuh glas čovječji između obala Ulaja, koji povika i reče: Gabriele, učini da ovaj čovjek razumije viđenje. Tada dođe blizu mjesta gdje sam stajao; i kad je došao, prestraših se i padoh ničice; ali mi on reče: Razumij, sine čovječji, jer se viđenje odnosi na vrijeme svršetka. Daniel 8:16, 17.

„Viđenje“ u prethodnom retku, to jest „u vrijeme svršetka“, jest viđenje „chazon“, a „vrijeme svršetka“ u Danielovoj knjizi jest 1798. To je ono „viđenje“ koje je Daniel nastojao razumjeti, ali to nije bilo ono „viđenje“ za koje je Gabrielu bilo rečeno da učini da ga Daniel razumije. Jer će Gabriel za to pružiti drugog svjedoka.

I pristupi blizu mjesta gdje sam stajao; i kad pristupi, uplaših se i padoh ničice; ali mi reče: Razumij, sine čovječji, jer se viđenje odnosi na vrijeme svršetka. Dok mi je još govorio, padeh u dubok san, licem k zemlji; ali me on dotače i uspravi me. I reče: Evo, objavit ću ti što će biti na kraju gnjeva, jer će svršetak biti u određeno vrijeme. Daniel 8:17–19.

Gabriel preuzima svoju zadaću time što obavještava Daniela da „promotri“, čime ga upućuje da razmotri sljedeću činjenicu. Sljedeća je činjenica da „posljednja srdžba“, od dvaju „sedam vremena“ iz Levitskog zakonika dvadeset i šest, završava 1844. godine. „Posljednja srdžba“ izravno je prepoznata kao vremensko proročanstvo, jer ima „određeno vrijeme“ kada će „svršiti“. „Srdžba“ mora predstavljati vremensko razdoblje, jer ima „određeno vrijeme“ za svoj završetak. Kad bi „srdžba“ bila naprosto samo jedna vremenska točka, ne bi imala završetak, nego bi jednostavno bila trenutak kada se dogodila.

„Gnjev” je imao označenu završnu točku, pa stoga predstavlja kraj jednog vremenskog razdoblja. To je vremensko razdoblje prikazano kao „posljednji gnjev”. Ako postoji posljednji, tada mora postojati i prvi. „Prvi gnjev” prepoznat je u jedanaestom poglavlju Daniela, i ondje je također vremensko razdoblje, jer je papinstvo trebalo „djelovati i napredovati” do kraja „gnjeva”.

I neki od razumnih past će, da se iskušaju, i očiste, i ubijele, sve do vremena svršetka; jer je to još za određeno vrijeme. I kralj će činiti po svojoj volji; i uzvisit će se, i uzveličat će se iznad svakoga boga, i govorit će čudesne stvari protiv Boga nad bogovima, i napredovat će dok se gnjev ne dovrši; jer će se izvršiti ono što je određeno. Daniel 11:35, 36.

U ova dva retka predmet je kralj koji postupa po svojoj volji i uzvisuje samoga sebe. Redak trideset i šesti jest redak koji Pavao parafrazira dok prepoznaje „čovjeka grijeha” koji sjedi u hramu Božjem pokazujući sebe da je Bog. Progonstvo mračnoga srednjega vijeka od godine 538. pa sve do 1798. prepoznaje se u retku trideset i petom, i ono se nastavlja sve do „vremena svršetka”, koje je bilo 1798., a koje je bilo „određeno vrijeme”. Redak trideset i šesti zatim prepoznaje da će papinstvo „napredovati” „dok se gnjev ne navrši”. Redak pokazuje da je papinstvo napredovalo do 1798., u kojem je trenutku prvo „negodovanje” bilo „navršeno”. Božja proročka Riječ bila je „odredila” da će papinstvo trajati tisuću dvjesto i šezdeset godina, do 1798., što je bilo „vrijeme svršetka”.

Prvo je „ogorčenje” završilo 1798., a „posljednje ogorčenje” završilo je 1844. Oba su ogorčenja prikazana kao vremenska razdoblja koja su imala određene završetke, čime se oba prepoznaju kao vremenska proročanstva. Gabrijelu je Palmoni zapovjedio da Danielu učini razumljivim viđenje pojave („mareh”), o „večeri i jutrima” (danima) koje je ukazivalo na 22. listopada 1844., i on je to učinio pruživši drugo svjedočanstvo za taj datum.

„Chazon” viđenje iz trinaestoga retka, koje je Daniel želio razumjeti, bilo je viđenje gaženja koje je završilo u „vremenu svršetka” 1798. godine. „Mareh” viđenje iz četrnaestoga retka završilo je pojavom Krista u Svetinji nad svetinjama 22. listopada 1844., kao ispunjenje vremenskoga proročanstva o dvije tisuće i tri stotine godina, a također i ispunjenje vremenskoga proročanstva o dvije tisuće i pet stotina i dvadeset godina. Oba ta vremenska proročanstva prikazana su na svetim pločama Habakukovim, za koje sestra White utvrđuje da su bile vođene rukom Gospodnjom i da se ne smiju mijenjati.

Nastavit ćemo ovo proučavanje u sljedećem članku.

„Imamo mnogo pouka koje trebamo naučiti, i mnogo, mnogo toga odučiti. Jedino su Bog i nebo nepogrješivi. Oni koji misle da se nikada neće morati odreći nekog dragocjenog gledišta, da nikada neće imati prigodu promijeniti mišljenje, bit će razočarani. Sve dok se ustrajno i odlučno držimo vlastitih zamisli i mišljenja, ne možemo imati jedinstvo za koje se Krist molio.” Review and Herald, 26. srpnja 1892.